

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 22CoCsp/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122207973
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2122207973.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudcov: JUDr. Peter Duman a Mgr. Matúš Staríček v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466 proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, o zaplatenie finančného zadost'učinenia vo výške 800 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 16Csp/100/2022 - 63 zo dňa 03. apríla 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 800 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1 Svoje rozhodnutie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2, zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“).

1.2 Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca ako povinný mal úspech v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Trnava sp. zn. 37Er/229/2009 o vymoženie sumy 485,97 eura s príslušenstvom a trovami exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou a. s., sp. zn. SR 09438/08 zo dňa 03.10.2008, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému 545,71 eura spolu s 0,25 % úrokmi z omeškania denne zo sumy 537,74 eura od 17.06.2008 do zaplatenia a náhradu trov konania 161,02 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Okresný súd Trnava uznesením č. k.: 37Er/229/2009 - 24 zo dňa 23.09.2013 exekúciu zastavil z dôvodu existencie neprijateľnej zmluvnej podmienky - rozhodcovskej doložky, ktorá bola súčasťou úverovej zmluvy č. 2380095, od ktorej rozhodcovský súd odvodzoval právomoc na prejednanie veci v rozhodcovskom konaní, v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práv a povinností zameraných na ochranu spotrebiteľa. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.09.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5CoE/224/2016-73 zo dňa 28.02.2017.

1.3 Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie vecne odôvodnil tým, že ukončením konania vo veci vedenej pod sp. zn. 37Er/229/2009 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Pri určovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia prihliadol súd prvej inštancie na skutočnosť, že žalobca bol úspešný v rámci exekučného konania vedeného proti nemu a žalovaný inicioval rozhodcovské konanie a následne exekučné konanie aj napriek existencii neprijateľnej zmluvnej podmienky zakomponovanej do všeobecných obchodných podmienok zmluvy o úvere, ako i s ohľadom na rozhodovaciu prax súdov v mnohých obdobných konaniach, pričom výška ujmy spôsobenej žalobcovi je odrazom výšky plnenia, ktorého sa žalovaný domáhal v rámci nezákonne vedeného exekučného konania. Súd prvej inštancie pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia zohľadnil aj dĺžku vedeného exekučného konania, ktoré začalo v roku 2009 a bolo právoplatne zastavené v roku 2022. V dôsledku tejto skutočnosti bolo zasahované do ekonomickej stability žalobcu, pretože súdny exekútor viedol kroky smerujúce k vymoženiu pohľadávky žalovaného, súčasne bol žalobca dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie ďalej argumentoval tým, že v prejednávanej veci porušenie spotrebiteľského práva zo strany žalovaného spôsobilo ujmu žalobcovi spočívajúcu v nezákonnom uplatňovaní dlžnej sumy zo zmluvy o úvere spolu s úrokom z omeškania. Poukázal na skutočnosť, že len istina spolu s úrokom z omeškania (žalovaný si uplatňoval úrok z omeškania 0,25% denne, t. j. 91,25% ročne), ktorý niekoľkonásobne prevyšoval zákonnú výšku úrokov z omeškania, ku dňu zastavenia exekúcie súdom prvej inštancie, prevyšovala sumu 2 000 eur. Pritom k uvedenej čiastke bolo nevyhnutné zaradiť aj ďalšie náklady, ktoré súdny exekútor uplatňoval, a to trovy konania či trovy exekúcie. Suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 800 eur predstavuje cca 26 % zo sumy (3 131,39 eura), ktorú si uplatňoval žalovaný v rámci exekučného konania v zmysle podaného návrhu na vykonanie exekúcie vypočítanej ku dňu vydania rozhodnutia o zastavení exekúcie súdom prvej inštancie s povolením odkladu exekúcie. Výšku priznaného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie považoval za primeranú okolnostiam danej veci, pričom táto nebude predstavovať neopodstatnené finančné obohacovanie sa žalobcu (poukázal pritom na rozsudky iných krajských súdov v podobných veciach: rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/27/2011 zo dňa 31.08.2021, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/17/2021 zo dňa 05.05.2021, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9CoCsp/26/2021 zo dňa 27.01.2022, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25CoCsp/6/2021 zo dňa 27.04.2021, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/25/2021 zo dňa 31.08.2021). Súd prvej inštancie vyslovil záver, že zastavením exekučného konania došlo k čiastočnému naplneniu satisfakčnej funkcie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, nie však k naplneniu sankčnej, odradzovacej a odmeňovacej funkcie tohto inštitútu. Výška finančného zadosťučinenia v sume 800 eur je preto primeraná dôsledkom, ktoré malo na žalobcu vedenie exekučného konania od roku 2009, ako aj intenzite zásahu do práv žalobcu spôsobeného konaním žalovaného a možno ju považovať za adekvátny nástroj satisfakcie, úlohou ktorého je vyrovnanie narušenej rovnováhy voči tomu, kto právo spotrebiteľa porušil a zároveň bude slúžiť na odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Priznaním finančného zadosťučinenia vo výške 800 eur je podľa záverov súdu prvej inštancie naplnený aj účel zákona z hľadiska odškodnenia žalobcu z titulu jeho zadosťučinenia a zároveň je naplnená aj jeho výchovná a odradzujúca funkcia tým, že priznanie takéhoto nároku bude na žalovaného vplývať tak, aby v budúcnosti v zmluvách uvádzal všetky zákonné náležitosti.

1.4 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1, § 262 ods.1 a ods. 2 C. s. p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p., pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že neuznáva žalobcom vznesený nárok na finančné zadosťučinenie ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Zdôraznil, že žalobca nijakým relevantným spôsobom neodôvodnil vznesený nárok na finančné zadosťučinenie, pričom má za to, že žalobcovi finančné zadosťučinenie neprislúcha. Poukázal na skutočnosť, že nie je dôvod na poskytnutie právnej ochrany dlžníkovi, keď sám je ten, kto ako prvý porušil svoje povinnosti z dôvodu, že si neplnil záväzky, ku ktorým pristúpil. Ďalej namietol, že výšku náhrady mal súd prvej inštancie určiť s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Vytkol súdu prvej inštancie, že pri rozhodovaní nezobral do úvahy aj konanie

žalobcu, ktorým sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, a o úver požiadaval celkovo štrnásť krát, keď nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Podľa žalovaného žalobca v konaní nepreukázal, v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať. Podľa žalovaného priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak. Žalovanému teda nie je zrejmé na základe akých skutočností si žalobca uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške až 800 eur. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, teda aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie.

2.2 Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal priznať nárok na náhradu trov súdneho konania.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že z jeho strany došlo k preukázaniu splnenia všetkých podmienok na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie: 1. žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa, 2. zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa, 3. spotrebiteľ musel porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde, 4. právo na primerané finančné zadosťučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Tvrdenie žalovaného, podľa ktorého presúva podiel zodpovednosti za vznik súčasného konania na žalovaného, je preto bez právneho významu, pretože k porušeniu spotrebiteľského práva došlo žalovaným, nie žalobcom, čo bolo deklarované v pôvodnom konaní. Žalobca ako spotrebiteľ úspešne bránil svoje práva v exekučnom konaní dlhých trinásť rokov, keď súd prvej inštancie exekúciu zastavil a v rozhodnutí konštatoval, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a vydaný rozhodcovský rozsudok je nulitný právny akt a ako exekučný titul neúčinný. Spotrebiteľ teda preukázal aj porušenie svojich práv v pôvodnom konaní, preto súd jeho obrane v pôvodnom exekučnom konaní vyhovel a exekúciu zastavil. Žalobca preukázal porušenie svojich práv aj v tomto konaní právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Trnava sp. zn. 37Er/229/2009 zo dňa 23.09.2013 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5CoE/224/2016 zo dňa 28.02.2017.

3.1 Pokiaľ ide o výšku priznaného finančného zadosťučinenia, jediným kritériom posúdenia výšky finančného zadosťučinenia je podľa žalobcu primeranosť k porušeniu práv spotrebiteľa. Žalobcom uplatnená suma vo výške 800 eur predstavuje iba zlomok toho, o čo sa na úkor spotrebiteľa snažil obohatiť žalovaný, a o čo by sa ešte snažil obohatiť nebyť súdnej ochrany a úspešného hájenia porušenia práv spotrebiteľa na súde. Z uvedeného dôvodu žalobca trvá na to, že suma vo výške 800 eur je vo vzťahu k porušeniu práv spotrebiteľa, dlhotrvajúceho procesu hájenia jeho práv, ekonomickej a majetkovej neistote v dôsledku predchádzajúcich konaní, primeraná (poukázal pritom na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/104/2017, 7Co/23/2017, 19Co/30/2018, a 21Co/31/2018). V súvislosti s posudzovaním výšky primeranosti priznaného finančného zadosťučinenia žalobca poukázal aj na znehodnocovanie peňazí, keď od roku 2022 do momentu pravdepodobného vydania rozhodnutia o primeranom finančnom zadosťučinení (rok 2023) predstavuje takéto znehodnotenie mieru 12,80 % (inflácia za rok 2022 vo výške 12,80 %), z čoho vyplýva, že suma priznaného finančného zadosťučinenia vo výške 800 eur by mala v čase priznania tohto nároku o 12,80 %, než by ju mala v roku 2022, kedy došlo k právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bola spotrebiteľovi poskytnutá ochrana jeho práv (rozhodnutia, ktorým došlo k zastaveniu exekúcie). Podľa žalobcu je teda možné dospieť k záveru, že v prípade priznania finančného zadosťučinenia vo výške 800 eur má suma vzhľadom na danú infláciu menšiu hodnotu prakticky o 102,40 eura, než ju mala v čase právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie (v súčasnosti sa tak suma 800 eur rovná sume 697,60 eura z roku 2022. Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že výkon práva spotrebiteľa riadne podporený právnou úpravou ako aj rozhodovacou praxou, ktorý sa žiadnym spôsobom nesnaží získať neprimeranú výhodu, či spôsobiť ujmu žalovanému, práve naopak on je ten, ktorý sa domáha priznania nároku, ktorý mu vznikol v súlade s porušením jeho práv ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, pričom primerané finančné zadosťučinenie, ktoré sa podanou žalobou domáha, vo výške 800 eur považuje, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, za primerané zadosťučinenie vzhľadom na porušenie jeho práv zo strany žalovaného.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom

predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné .

5. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na žalovaným uplatnený odvolací dôvod a odvolacie námietky vyjadrené v odvolaní bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi ako spotrebiteľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 800 eur z dôvodu, že si úspešne na súde uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Skutočnosť, že medzi stranami sporu ide o spotrebiteľský vzťah nebola sporná.

6. Podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

7. Citované zákonné ustanovenie priamo zakotvuje, že ten spotrebiteľ, ktorý bol na súde úspešný v konaní o porušenie práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi, má nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je tak spojený len s úspešnosťou spotrebiteľa na súde pri uplatnení práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi.

8. Z obsahu preskúmaného spisu - uznesenia Okresného súdu Trnava sp. zn. 37Er/229/2009 zo dňa 19. decembra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoCsp/42/2020-229 zo dňa 23. septembra 2013 odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie zistil, že uvedeným prvoinštančným uznesením, potvrdeným odvolacím súdom, exekučný súd konštatoval, že rozhodcovská doložka obsiahnutá vo Všeobecných podmienkach zmluvy o úvere uzavretej medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom dňa 31.03.2008, je neprijateľnou (a teda neplatnou) zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 1 písm. r) a § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 09438/08 zo dňa 3.10.2008, ktorý bol predložený ako exekučný titul bol preto právne neúčinný a v dôsledku tejto skutočnosti bolo potrebné exekúciu zastaviť.

9. Z uvedených skutočností vyplýva, že súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobca úspešne na súde uplatnil porušenie práva alebo povinnosti žalovaným, čím naplnil hypotézu § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa.

10. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení z 30. júna 2022, sp. zn. 7 Cdo 92/2021, publikovanom pod č. 48 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 4/2022 poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, v rámci ktorého bola riešená otázka primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom vo svojich záveroch uviedol: „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť

konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezodôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia ... Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. ...“

11. Podľa čl. 2 ods. 1 C. s. p. ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

12. Podľa čl. 2 ods. 2 C. s. p., právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo

13. Odvolací súd poukazom na citované ustanovenie čl. 2 C. s. p. konštatuje, že súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobcu v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, pričom právny výklad Najvyššieho súdu SR ako jednej z najvyšších súdnych autorít k § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa spočíva v zdôraznení skutočnosti, že zákon o ochrane spotrebiteľa pre priznanie finančného zadosťučinenia nestanovuje žiadne osobitné podmienky, jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, pričom jediným kritériom určenia výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí dôsledne vyrovnal s odôvodnením priznanej výšky finančného zadosťučinenia a jej primeranosťou (ods. 27. až 35. odôvodnenia prvoinštančného rozsudku). Zdôraznil, že žalobca bol úspešný v rámci exekučného konania, ktoré žalovaný ako oprávnený inicioval napriek existencii neprijateľnej zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) a napriek rozhodovacej praxi súdov SR v mnohých obdobných konaniach. Súd prvej inštancie v súvislosti so stavom právnej neistoty a zásahu do ekonomickej stability žalobcu zohľadnil dĺžku vedeného exekučného konania (od roku 2009 do 2022, kedy bolo právoplatne zastavené), a tiež nezákonné uplatňovanie si dlžnej sumy zo zmluvy o úvere s úrokom z omeškania, ktorý predstavoval 0,25 % denne, niekoľkokrát tak prevyšoval zákonnú výšku úrokov z omeškania, pričom ku dňu zastavenia exekúcie uvedená suma prevyšovala 2 000 eur. Odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie považuje priznanú sumu finančného zadosťučinenia za primeranú okolnostiam, keď žalobca splnil aj jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia - úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, keď exekučný súd konštatoval neprijateľnosť a teda neplatnosť zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) vo formulárovej zmluve o úvere predloženej žalovaným ako veriteľom žalobcovi ako dlžníkovi – spotrebiteľovi a v dôsledku neúčinného exekučného titulu exekúciu zastavil.

14. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolacie námietky žalovaného neobstoja, pretože s poukazom na dikciu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR nie je potrebné zisťovať rozsah vzniknutej

nemajetkovej ujmy spotrebiteľa – žalobcu. Ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, na ktoré poukázal žalovaný v súvislosti s výškou finančného zadosťučinenia sa vzťahuje k právnej úprave ochrany osobnosti, pričom právna úprava spotrebiteľských zmlúv a ochrana spotrebiteľa ako taká je vo vzťahu k § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka úpravou špeciálnou (lex specialis derogat legi generali). Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočným, zrozumiteľným spôsobom vysvetlil jednak právny základ nároku, jednak primeranosť výšky priznaného finančného zadosťučinenia, na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, na ktorý správne zvolil a aplikoval príslušné právne normy. Súd prvej inštancie tak rozhodol vecne správne, pričom svoje rozhodnutie náležite v súlade s ustanovením § 220 C. s. p. odôvodnil.

17. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnuté rozhodnutie postupom podľa citovaného ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C. s. p. ako vecne správne potvrdil.

18. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., vzhľadom na to, že bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C. s. p.). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).